

Groetjes uit Egypte

Zelfs in Nederland kun je het gevoel hebben in het buitenland te zijn. Lezeres Jeanine vertelt over het leven in Egypte.

Lieve lezeressen van Vriendin,

Vanuit een prachtige en heerlijk rustige fiets- en wandelomgeving wil ik je graag als lezeres van Vriendin een prachtige zomer toewensen. Als je in de buurt van Egypte bent, hoor je onze leeuwen misschien wel brullen!

Groetjes, Jeanine

Aan alle Vriendin-lezeressen

Egypte is een buurtschap van het dorp Nijeberkoop, in Friesland. Het ligt aan het nationaal park *Drents-Friese wold* en is vooral bekend door de komst van *Stichting Pantera* in 1993. Het geluid van de brullende leeuwen verontrustte de bewoners van Egypte toen. Naast Egypte is er nog een buurtschap met een landennaam in de buurt van Nijeberkoop: Frankrijk. Bij elkaar wonen er 270 mensen. Vermoedelijk dankt Egypte (en ook Frankrijk) haar naam aan de afgelegen ligging van de grotere steden in Friesland. Een andere theorie is dat met Egyptenaren zigeuners werden bedoeld die daar vroeger zouden hebben gewoond.

Jeanine: "Dit gehucht, Egypte, is vooral bekend doordat *Stichting Pantera* hier zit. Zelf ben ik ook dol op katten, ik heb zelf drie heel mooie katers thuis. Daarnaast heb ik een lat-relatie. In de krant kwam ik een keer een advertentie tegen van *Stichting Pantera*, waar onder meer leeuwen en tijgers worden opgevangen. Ik werd donateur, maar pas op een open dag vijf jaar geleden werd ik echt geraakt door de stichting. Het opvangcentrum is erg ruim en ik vond de dieren echt indrukwekkend. Ik heb me meteen aangemeld als vrijwilligster om de verblijven schoon te maken en later ben ik secretaris van de stichting geworden. Ook al lijken de dieren op grote katten, het blijven roofdieren. Daarom heb ik eerst een interne opleiding gekregen waarin ik leerde hoe ik met de dieren om moest gaan en hoe ik de verblijven veilig kon sluiten. Ik kom uiteraard niet bij de dieren in het hok. Zodra ze naar buiten gaan, gaat de schuif naar het binnenverblijf dicht en kan ik daar de hokken schoonmaken. Het is zwaar werk, zeker als het warm is. Want urine en etensresten ruik je behoorlijk. Maar ik hou zoveel van de dieren dat ik het graag voor ze over heb."

Hart gestolen

"De meeste dieren die hier binnenkomen, hebben iets. Zo is er een leeuw die ooit fotomodel in Italië was, maar nu te groot en gevaarlijk is om dat werk te blijven doen. Ook kwam eens een kleine leeuw binnen met korte pootjes en een doorgezakte rug. Ze was door iemand in Duitsland thuis met pap groot gebracht en daardoor niet goed volgroeid. Als ik zo iets zie, ben ik blij dat wij de zorg voor haar kunnen overnemen. Bij ons hebben de dieren genoeg ruimte en krijgen ze de juiste voeding. Het dier dat absoluut mijn hart heeft gestolen is Cromwell,

een raszuivere Siberische tijger die uit Engeland is overgekomen. Het was liefde op het eerste gezicht. Zo groot en majestueus, met prachtige ogen. Het is een lief dier, met een mooi karakter. Hij vraagt mijn aandacht. Als ik eraan kom, kijkt hij me aan en speelt hij verstoppertje. Dan blijft hij even verscholen en daarna komt hij snel op me af. Hij zit natuurlijk achter tralies en weet ook precies wat de grenzen zijn. Ik heb het idee dat hij dit vooral met mij doet en niet met andere vrijwilligers. Cromwell woont samen met zijn vrouwtje Juno in een hok. Op een ochtend lag er in het nachtverblijf ineens een nest welpjes. Wat was dat een prachtige, onaangekondigde verrassing. Ik kreeg echt tranen in mijn ogen. Juno had geworpen, maar wij wisten niet eens dat ze zwanger was. Dat zie je namelijk niet zo goed bij grote katachtigen. Ik kon de kleintjes op schoot de fles geven en met ze spelen."

Genieten

"Zo nu en dan overlijdt een dier en dat is altijd erg droevig. Ik word dan gebeld en ga erheen om afscheid te nemen. Hoewel Cromwell er voor mij uitspringt, heb ik met ieder dier wel iets. Ze zijn allemaal fantastisch, dus afscheid nemen doet elke keer pijn. Ook als ze vertrekken naar een ander verblijf, zoals een safaripark in het buitenland. Natuurlijk is het de bedoeling dat ze uiteindelijk naar een andere goede plek gaan, maar ik zal hen toch missen. Laatst zag ik ergens een reclameposter hangen van Siberische tijgers die in de sneeuw aan het rollen waren. Ik werd overmand door verdriet. Ik gun Cromwell namelijk zijn vrijheid in de natuur, ik zou er zo al mijn geld voor geven als het dan zou kunnen. Maar ik zou het ook vreselijk vinden als juist hij straks een ander plekje toegewezen krijgt. Tot die tijd blijf ik van hem genieten. Iedere keer weer."

Tekst: Kirsten Vogel. Foto's: Remco Bohlé. Visagie: Franceen Denbow.